

Marian Kwapiński

Buków (Miłkowo), pow. Sulechów. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 4, 44

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BUKÓW (Miłkowo), pow. Sulechów Konserwator Zabytków Archeologicznych w Zielonej Górze

Stanowisko 2

Badania prowadził mgr Marian Kwapiński. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko kurhanowe z III okresu epoki brązu.

Stanowisko jest częścią dużego kompleksu cmentarzysk kurhanowych położonego na terenie Lasów Państwowych, Leśnictwo Buków. Dwa z tego kompleksu znane były badaczom niemieckim. Oba zostały zniszczone jeszcze przed II wojną światową.

Stanowisko Nr 2 położone jest w 178 oddziale Leśnictwa Buków. Znajduje się tam trzynaście kurhanów, z których 6 zalesionych starym drzewostanem, jest stosunkowo dobrze zachowanych. Pozostałe, ze względu na swą niedużą wysokość, zostały w różnym stopniu naruszone przez głęboką orkę leśną. Do badań wykopaliskowych nadają się najlepiej obiekty Nr 8 i 11.

Kurhany posiadają stosunkowo duże rozmiary (10—22 m), niewielką wysokość (40—100 cm) oraz jednakowy kształt ściętego stożka. Niektóre elementy ich konstrukcji kamiennych widoczne są na powierzchni.

Badania wykopaliskowe miały na celu ustalenie chronologii i wartości poznawczej obiektu. Zbadano kurhan Nr 1, o średnicy nasypu 19 m na osi W-Z i 15 m na osi Pn.Pd. oraz wysokości 50 cm. Na powierzchni widoczne były zgrupowania kamieni. W północnej części konstrukcje kurhanu zachowane były stosunkowo dobrze. Składały się one z masywnego kręgu, zbudowanego z kamieni polnych, o średnicy 13,2 m na osi W-Z i 10 m na osi Pn—Pd i ułożonego na poziomie pierwotnego humusu. Ponadto w części północnej kurhanu, w bezpośredniej bliskości kręgu kamiennego, lecz po jego wewnętrznej stronie, odkryto dwa duże skupiska kamieni (140 x 120 cm i 162 x 200 cm) o charakterze obwarowań. Nie stwierdzono w nich śladów pochówków, jedynie pod nimi odkryto po kilka mało charakterystycznych ułamków naczyń. Grób główny znajdował się w centrum kurhanu i nie posiadał żadnego zabezpieczenia. Był on silnie zniszczony i rozwleczony na przestrzeni 3 m na osi Pn-Pd. Na jego wyposażenie złożyły się trzy amfory (?) guzowe, 9 naczyń jajowatych, trzy misy, dwa naczynia donicowe i jeden dzbanek. Ceramika ta jest w zasadzie typowa dla III okresu epoki brązu, niektóre jednak jej cechy, zwłaszcza formy mis i dwu naczyń jajowatych posiadają nawiązania do II okresu tej epoki.

Badania całego zespołu cmentarzysk będą kontynuowane.

CHLEBIA, pow. Grodzisk Maz.

patrz wczesne średniowiecze